

Forhandling

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Socialdemokratiet har siden førstebehandlingen stillet sig meget positivt over for det her forslag, som handler om give kvinder og børn, som er blevet handlet her til Danmark, bedre muligheder for at komme sig, hvis man kan sige det på den måde, og rehabilitere sig, inden man sender dem tilbage.

Mellem anden- og tredjebehandlingen har der imidlertid været et samråd med ministeren, som bl.a. tog udgangspunkt i de historier, der har været om kvinder fra Nigeria, som er blevet sendt hjem fra Danmark efter at have været i prostitution i Danmark, og som efterfølgende, har det vist sig, er blevet handlet til prostitution igen eller har været udsat for vold eller lignende.

På samrådet, som jeg desværre ikke deltog i personligt, var ministeren meget imødekommende over for, at man selvfølgelig fra danske myndigheders side bør følge op på de kvinder, der vender tilbage til deres land med hjælp fra Danmark. Selv om man har et godt samarbejde med ngo'er i de her lande, er det vigtigt, at vi selvfølgelig hele tiden følger op på, om vores praksis over for de her kvinder er god nok, så vi løbende kan revidere vores arbejde.

Det, som så er lidt fortvivlende nu, er, at vi her ved den sidste behandling ser, at ministeren afviser, at det overhovedet skulle være muligt. Og derfor må jeg sige, at vi selvfølgelig stadig støtter lovforslaget, men vi vil meget gerne have ministeren på banen og have hende til at forklare, hvordan det kan være, at man ikke støtter, at man følger de her handlede kvinder tilbage, således at vi får sikkerhed for, at de selvfølgelig ikke ender i prostitution igen eller i menneskehandlernes arme.

Morten Østergaard (RV):

I forlængelse af den socialdemokratiske ordførers indlæg skal jeg sige, at vi har haft en meget grundig behandling af det her forslag med en ekstra udvalgsbehandling imellem anden- og tredjebehandlingen, og den går netop på spørgsmålet om, hvorvidt det nu er sådan, at vi er sikre på, at der bliver taget tilstrækkeligt hånd om de kvinder, der har været udsat for menneskehandel, og om man i asylvurderingen er grundig nok i forhold til vurderingen af, hvorvidt det er sikkert at sende dem hjem.

Det er klart, at der altid vil være en individuel vurdering i hver enkelt konkrete sag, men spørgsmålet er her sådan set helt banalt, om man vil gøre sig den ulejlighed at følge lidt med, når man i forvejen gør store anstrengelser for at sende folk hjem på en forsvarlig måde, har kontakt til ngo'er i hjemlandet osv.

Vil man gøre sig den ulejlighed at undersøge, hvad de her kvinders videre skæbne bliver, for det kunne jo være relevant for den næste individuelle sagsbehandling, for den næste kvindes skæbne? Det er derfor, vi stillede et relativt simpelt spørgsmål, som lød: Vil ministeren tage initiativ til, inden for rimelighedens grænser, en systematisk opfølgning på den videre skæbne for hjemsendte handlede kvinder?

Det er et meget beskedent spørgsmål, som bliver besvaret meget grundigt, kan man sige, men ikke særlig klart. Det, som ligger i det, så vidt jeg kan se, er, at ministeren siger, at man altid kan søge om at få sin asylsag genoptaget. Men det er jo altså desværre lige sent nok for de kvinder, der er blevet sendt hjem, hvis de bliver udsat for forfølgelse af de bagmænd, der i første omgang handlede dem, at søge genoptagelse af deres asylsag.

Det, vi har brug for, er jo viden om, hvad det er, der sker, sådan at man kan inddrage det i den efterfølgende sagsbehandling af andre kvinder, der havner i den her ulykkelige situation. Det er derfor, vi synes, det er rimeligt at bede ministeren om at sige: Vi vil gøre, hvad der inden for rimelighedens grænser er muligt med hensyn til systematisk at følge op, så det kan indgå i den fremtidige behandling af sagerne.

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jeg deler den interesse, der er for de kvinder, vi taler om her. Den tror jeg vi deler alle sammen.

Hr. Morten Østergaard siger, at jeg er kommet med et meget grundigt svar, det er jeg glad for at høre, men der er så åbenbart behov for en understregning. Jeg deler hr. Morten Østergaards indgang om, at det skal være inden for rimelighedens grænser, og jeg er nødt til at sige her, at det er klart, at der er grænser for, hvilke muligheder vi har for at følge enkeltpersoner, når de er vendt hjem.

Men i forlængelse af det, der nu i endnu højere grad bliver sat i værk i samarbejde med ngo'er i hjemlandene, og hvor der i den handlingsplan, som regeringen har fremlagt, også ligger en evaluering, finder jeg det naturligt, at vi selvfølgelig også skal have den viden, som er